

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 kwietnia 2013 r. przez Bonvecchiati Srl

(Sprawa C-239/13 P)

(2013/C 207/37)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bonvecchiati Srl (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Comitato „Venezia vuole vivere”, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu;
- uwzględnienie żądań podniesionych w pierwszej instancji i w konsekwencji
 - stwierdzenie nieważności, o ile będzie to wymagane oraz w granicach interesu skarżących, decyzji Komisji Europejskiej nr 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie pomocy na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności wyżej wspomnianej decyzji w zakresie, w jakim nakłada obowiązek odzyskania udzielonych obniżek i wymaga zwiększenia wysokości domniemanych obniżek podlegających odzyskaniu o odsetki za okresy rozpatrywane w tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dziewięć zarzutów.

Zarzut pierwszy: błędny charakter postanowienia z powodu nieuwzględnienia okoliczności, że rozpatrywane środki ze względu na swój odszkodowawczy charakter nie stanowiły korzyści dla beneficjentów.

Zarzut drugi: błędny charakter postanowienia z powodu braku wykluczenia lub przynajmniej dokonania oceny możliwości, iż rozpatrywane środki wpłyną na konkurencję i wewnątrzspółnotową wymianę handlową.

Zarzut trzeci: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 2 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 2 lit. b) TFUE) i w art. 87 ust. 3 lit. b) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE).

Zarzut czwarty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 87 ust. 3 lit. c) WE (obecnie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE).

Zarzut piąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątków wskazanych w art. 87 ust. 3) lit. d) i e) (obecnie art. 107 ust. 3 lit. d) i e) TFUE).

Zarzut szósty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania wyjątku wskazanego w art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE).

Zarzut siódmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia istnienia pomocy i w konsekwencji naruszenia art. 88 ust. 3 WE (obecnie art. 108 ust. 3 TFUE) i art. 15 rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾.

Zarzut ósmy: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do nakazu odzyskania.

Zarzut dziewiąty: błędny charakter postanowienia z powodu wykluczenia zastosowania art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 659/1999 w odniesieniu do naliczenia odsetek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1.)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niemcy) w dniu 29 kwietnia 2013 r. — Commerz Nederland NV, inny uczestnik postępowania: Havenbedrijf Rotterdam NV

(Sprawa C-242/13)

(2013/C 207/38)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Commerz Nederland NV

Druga strona postępowania kasacyjnego: Havenbedrijf Rotterdam NV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy możliwość przypisania władzy publicznej udzielenia poręczenia przez przedsiębiorstwo publiczne — wymagana w celu zakwalifikowania pomocy jako pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE i 108 TFUE — musi być bezwzględnie wyłączona w sytuacji, gdy to poręczenie, jak w niniejszej sprawie, zostało udzielone przez (jedynego) członka zarządu przedsiębiorstwa publicznego, który wprawdzie był do tego uprawniony pod względem cywilnoprawnym, jednakże działał arbitralnie, świadomie zataił udzielenie poręczenia i naruszył postanowienia statutu przedsiębiorstwa publicznego w ten sposób, że nie uzyskał zgody rady nadzorczej, a ponadto należy przyjąć, że dany podmiot publiczny (w tym wypadku gmina) nie zamierzał udzielić poręczenia?
- 2) Czy wyżej wskazane okoliczności, jeżeli nie sprzeciwiają się bezwzględnie możliwości przypisania władzy publicznej, nie mają znaczenia dla odpowiedzi na pytanie, czy udzielenie poręczenia może być przypisane władzy publicznej, czy też sąd powinien dokonać analizy w świetle pozostałych czynników przemawiających za przypisaniem władzy bądź przeciwnie temu przypisaniu?

Odwołanie od postanowienia Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawach połączonych od T-278/00 do T-280/00, od T-282/00 do T-286/00 i od T-288/00 do T-295/00 Albergo Quatro Fontane i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 2 maja 2013 r. przez Manutencoop Soc. coop., dawniej Manutencoop Soc. coop. arl e Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. rl

(Sprawa C-246/13 P)

(2013/C 207/39)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Manutencoop Soc. coop., dawniej Manutencoop Soc. coop. arl e Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. rl (przedstawiciele: A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Comitato „Venezia vuole vivere”

Żądania wnoszącego odwołanie

— Uchylenie lub zmiana postanowienia Sądu (czwarta izba) z dnia 20 lutego 2013 r., notyfikowanego w dniu 25 lutego 2013 r., wydanego w sprawach T-280/00 i T-285/00;

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania zostały podniesione dwa zarzuty.

Po pierwsze, zdaniem wnoszącego odwołanie w postanowieniu Sądu w sposób niezgodny z prawem zostały zastosowane zasady wyrażone przez Trybunał Sprawiedliwości w „wyroku w sprawie Comitato Venezia vuole vivere” dotyczące obowiązku uzasadnienia decyzji Komisji w dziedzinie pomocy państwa. W szczególności Sąd nie zastosował się do orzeczenia wydanego przez Trybunał Sprawiedliwości, zgodnie z którym decyzja Komisji musi „zawierać w sobie wszystkie elementy istotne do jej wykonania przez władze krajowe”. Chociaż zaskarżona decyzja nie zawierała wszystkich elementów istotnych do jej wykonania przez władze krajowe, Sąd nie stwierdził żadnych nieprawidłowości metody przyjętej przez Komisję w spornej decyzji, co w konsekwencji naruszyło prawo.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi, że w postanowieniu Sądu w sposób niezgodny z prawem zostały zastosowane zasady wyrażone przez Trybunał Sprawiedliwości w „wyroku w sprawie Comitato Venezia vuole vivere” dotyczące rozkładu ciężaru dowodu odnośnie do przesłanek z art. 107 ust. 1 TFUE. Zgodnie z przytoczonymi przez Trybunał w wyroku w sprawie „Comitato Venezia vuole vivere” zasadami dotyczącymi zwrotu pomocy do państwa członkowskiego, a nie do konkretnego beneficjenta, należy wykazanie w indywidualnym przypadku wystąpienia przesłanek art. 107 ust. 1 TFUE. W niniejszej sprawie Komisja w spornej decyzji nie wyjaśniła jednak „szczegółowych zasad” takiej analizy. W konsekwencji Republika Włoch, nie dysponując w celu zwrotu elementami istotnymi do wykazania, że przyznane ulgi stanowią pomoc państwa, postanowiła zażądać od przedsiębiorstw, które otrzymują pomoc w postaci zwolnienia ze składek na ubezpieczenie społeczne, wykazania, że rozpatrywane ulgi nie zakłócają konkurencji ani nie wpływają na handel między państwami członkowskimi, a jeżeli dowód ten nie zostanie przeprowadzony, obowiązuje domniemanie, że udzielona ulga może zakłócać konkurencję i wpływać na handel między państwami członkowskimi.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-252/13)

(2013/C 207/40)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Martin i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów